

და სიტყვა. ყველას დაგმობა მონ-
დომის და ნაცარ-ქვეობა უწოდეს.
ნათქვამია: თავის ქება, კიტრადი
რა ლი-სო. ამათაც ასე მისდის,
გვიყურეთ, ჩვენ კარგები ვართ
და სხვები კი უფარველები.

მაგრამ ერთი ფრად აღსანიშნა-
ნი, რომ განათადოს მწერლებთან
საუბარი მხოლოდ წყლის ნაყვადი
ნება. კედელს რაღაცენი გინდა ცერ-
ცი შეყარე. მათი ერთობა-ერთი აზ-
რის არის, დემოკრატიის საშუალებ-
ით ჰყოფნა გზა და ამით შვიდი თეთ-
რი და დაანახონ, რომ ღირსეული ად-
გილი დაეკარონ თავისიანებში. ამი-
სათვის არის, რომ ამჟამად გაპყვირ-
ან: ხომ ხედავთ „სახალხოებნი“ რა
ნაცარ-ქვეობები არიანო, სამაგიეროდ
ჩვენ ზოლოთაობა ვართო.

ასეთი დავა გამოიწვია ილიას
ტრიაკულმა სიკვდილმა და საკითხ-
ის ამის გარშემო ტრიაკულმა. უმ-
აგურესი ყურადღება „პროტესტ-
ანტი“ მუშებს სწორედ ამისათვის
უნდა მიექციათ, რადგან თავი და
ბოლო აქ გამოიჩინებოდა, თუ რა-
დენად აუკიდრებელი საკითხი იყო
ასეთი ახირებული პროტესტების
გამოცხადება. შეუძლებელია იმისი
თქმა, რომ ყველა მემარტესტინი ამ
საქმესთან ახლო იდგნენ და გულ-
დასამით აღევნებდნენ თვალ-ყურს
უკანასკნელ ხანამდე უფრო-ფა-
რებში ამა თუ იმ ხარის წერილებს
ილიას მკვლელობის შესახებ.

ხოლო იმისი თქმა კი შეიძლება
დაბეჯითებით, რომ პროტესტებზე
ხელისშეწყობა სულ რამდენიმე კა-
ვის რჩევითა და დარღობით ხდება.
ყველა ერთი მუშა, რომელსაც კი
სწამს პატრიონება, უარს ვერა ჰყოფს,
რომ ეს ასე არ ხდება. და განა აქ
საძრახისი და სასაცილო არის რა-
მე? სრულიად არაფერი. ყოველ-
თვის ხედავდა ხოლმე წინადაც ასე
და შემდეგაც მოხდებოდა. ერთი მუშა
საპროტესტო ქადაგებით ხელში ჩა-
მოიჭრის ქარხანაში დანარჩენ მუ-
შებს და ურჩევთ: ამაზე ხელი
შეიწყობთ, რომ ხიზლი გამო-
ყვებადოთ იმათ, ვინც ჩვენ გვაბ-
რალეს ილია ჰაუკვავაძის მოკვ-
ლასო. ვისაც „გამბედაობა“ ცრთა-
ლსი კიდევ შერჩენია, რომ ასეთი
ამბეჯელებელი სიტყვები ამხანაგი-
საგან მიმართული იქნებოდა, იგი
დაუყოვნებლივ ხელს მოაწერს. ის
ხედავდა თავის ამხანაგს, რომ მან
სისწორით გადასცა ყველაფერი.
ამგვარი პროტესტებზე ხელის მო-
წერის ფორმა.

აქ უფრო აშკარად მუშათა უმე-
ტის გულუბრყვილობა შეიძლე-
ბა სხანდეს, ვიდრე უფროა, რადგან
არაინ ბევრნი ისეთები, რომლებიც
ყოველდღიურ გამოცემებს თვალ-
ყურს ვერ აღევნებენ და, მაშასადამე,
იმათ არც ექნებათ გათვალისწინე-
ბული, თუ ილია ჰაუკვავაძის შესახებ
რა იყურებოდა. მაშინ, ცხადია უნდა

სარკე, დილის თხელი ბურუსში
დახვეული. მაგრამ აი ტყე თვალმა
და იწყება უჩრდილო, ხრიკოვი ხე-
ბისი მწვერვალთან (ორი ვერისის
სიმაღლეზე ზღვის ზედაპირიდან) ეს
ხე გვირავში შედის. გამოუქმე-
ლია ის სულიერი მდგომარეობა, ამ
ვერებიდან ამოსვლის დროს რომ
წინადაც: ამ განცდაში არის განცვი-
რებაც, კმაყოფილებაც და უღიღე-
ლი ნეტარება. უტყუარად მოუ-
ლოდნელად შენ ავალწინ იშლება
მოვლით დაფარული აღმების გრძე-
ლი ჯაჭვი სენტიმენტალ და წყვეტილი
ღაბმურებში, ვერაპის უფრო-ფა-
რისი დიდებოა. აი ტყე, აი შავი-
ღაბი და ზურგ-თეთრა ვეტერ-
არნი, აი მუშაკრებელი ფრისტერ-
არნი, აი შუბლ ნაოქრობანი მენ-
ი, აი იუნგფრუ, ბლიუზოლოზი,
მელოდორნი და ბოლოს დაბლტრე-
ვი: თათქო ერთმანეთს შესჯობიან ეს
ღმრთები ცისკენ სრბოლანი. რადაც
მელოდორნი მარტოობას გრძნობ
მელოდორნი მელოდორნი წინაშე, მაგრამ
ეს არაა ის მწვერული, მტანჯველი მარ-
ტოობა, რომელსაც ხშირად აღაძრა-
ვენ შორის განიცი და რომელიც
გენიოსურად ფლოზგვა თავის
საქარბეებში ფლოზგვამ. ესაა
მარტოობა უკვდავი მშობლის კა-
ლში, ესაა ჩუმი საუბარი თავის
ქალიშვილს და უძლიერეს გრძნო-
ბებთან.

საქმათა ზურგი მთებისკენ იბრუნო-
ბა სულ სხვა სურათი გადავი-
ნათ თვალწინ: ჩრდილოეთით გაქი-
ნული მწვერვლის დაბლობი უთვა-
ლავი სოფლებით და ქალაქებით,
მელოდორნი შორის ყველაზე კარგად
ხედავდა, თეთრ კედლებიანი ლუკრნი
მოსახლე, ერთი უძველესი ქალაქი
მდამიწის ზურგზე. აღმოსავლეთით
მთებზე ხედავდა.

მეინდოს თავის მოწინავე ამხანაგს.
თუ რამდენად სანთი ყოფილა ესა
და რამდენად სიმართლით ესახებო-
ბა ნაცარს საქმეს, თვით ამ პროტეს-
ტიტიდან სხანს აშკარად.

სადაო საკითხი ამგვარი: 1905 წლის
„მოგზაურის“ ერთ-ერთი ნომერიში
კორესპონდენტი იყო დასტამბული
საგურამოდან, რომელშიაც ილია
ჰაუკვავაძე მხაგრულად და ბარბა-
როსად იყო გამოყვანილი. ვისაც კი
მართლა საქმის ბურუსში გახვევა
იქნდა, მან კარგად უწყის, რა
დროც იყო 1905 წელი. ამ წლიდან
აღმოცენდა მრავალი ბოროტმოქმე-
ლება, ამ დროსა ხდებოდა მრავალი
სახზრობა თავაშვებული პირები-
საგან, რომელთაც ისარგებლეს შე-
თხვევით და ვარემობაც უწყ-
ყობდათ. მაშინ თვითველი ადამიანი
ქათმის საფარულადც არა ღირდა.

ყველან სისხლის ტბა იდგა. ავი-
სა ქარვის გამჩრჩენი ცრთანილა
იყვენ და ვინც იყვენ, ისინიც
შორი-ახლოდან უყურებდნენ. საი-
თაც ვინმედავით, ოდესღაც ყოფილ
„ამხანაგს“ და შემდეგ პარტიდან
განდევნილს, ყველას „პარტია“ გეკრა
პირვე. მრავალი განდევნილი, რომ
იღვდა მოწინაინებთან პარტიის წი-
ნაში, თითონა სჯიდნენ მართალსა
და მტყუანს. ერთი სიტყვით, აირია
მონასტერი.

აი, ამ დროს, პუბლიცისტმა ფი-
ლოპე მახარაძემ აღარ იკებრა „მოგზა-
ურის“ (№ 13) კორესპონდენტის მიერ
წამოყენებული „დაბრუნებული სა-
ბუთები“ და თითონაც უძღვდა ცალ-
კმ წერილი „მოგზაურის“ ორს
(№18-19) ნომერში, რომ უფრო
კარგად გაეჩინებინათ პაუკვავა-
ძის პიროვნება.

რათა მკითხველი უფრო კარგად
გეცნოს, მოვიყვანო „მოგზაურიდან“
ფ. მახარაძის მიერ ნახსარი ფრაზებს
ილია ჰაუკვავაძის წინააღმდეგ.

1. „ამიერიდან ქართველ მოკთბ-
ველს საქმე ექნება არა რეაქცი-
კარგულ მწიგნობარს,“ არამედ
ქართველ მემამულესთან, რომელსაც
მთელი თავისი სიცოცხლე მხოლოდ
იმისთვის მოუწოდებდა, რომ გლე-
ხები ეყვლიდა და ეტყავებინა. ჩვენ
არა გვერანია, საქართველოს მიწაზე
მოიპოვებოდას მეორე ისეთი სასტი-
კი მემამულე, რომელსაც ასე ულ-
სობედოდ მიჰყავდეს ცხოვრებაში
გლეხების გაყვლეფის სისტება.“

2. „ესაქი მთელ თავის სიცოცხლე-
ში იმას სცილობდა, რომ თავისი
პატრონობა განემტკიცებინა, რომ
რაღ შეიძლება მეტი წილი გლეხის
ნაფლარისა ჩაეგება ხელში, რის-
თვისაც იგი გლეხ-კაცობას შეეწი-
რობდას აყენებდა, რისთვისაც იგი
აღარაფერს არ ზოგავდა, ოღონდ
კი თავის მიზანი განეხორციელებინა.“

3. „თავი ილია ჰაუკვავაძე გამოიწ-
და და უტყუარად აღაძრინა ხელ-
“) ხაზი ყველაზე ჩემია. ახ. აბშ.

„შეუბნობობაზე, პიროვნების პატი-
ვისცემაზე და სამართლიანობაზე ლა-
ბარაკობს. ის, ვინც უყოველ ფეხის
ნაბჯზე ადამიანის პიროვნებას ფეხ-
ქვეშ სთილავს და ჯიჯგნის, იმის
პირიდან ასეთი სიტყვების წარმოქ-
მა ყველა პატრონის ადამიანში მხო-
ლოდ ზიზღს იწვევს.“

4. „მან არ იცის რას ჰქვიან გა-
კირვებული კაცის შებრალება. თუ
კერძო საკუთრების პრინციპის და-
ცაზე მიდგა საქმე, იგი მზადაა მას
ანაცვალოს ყოველივე, დაჰკარგოს
სინდისი, პატრონობა და პრინ-
ციპის კი არ უღალატებს.“

5. „საჭიროა ნათლად დავანახ-
ვით მკითხველს, თუ ვინ ადგას
სისტემასურად ბუნებობის, ცილის-
წყამების და ჯაშუშობის გზას.“

6. „თავი ჰაუკვავაძემ გლეხები
დააბეჯდა, ჯაშუშობა გასწია თა-
ვისი ნივთიერი ინტერესების გუ-
ლისათვის.“

7. „სამწუხაროდ ჯაშუშობის რო-
ლი ჰაუკვავაძეს შედამწვენით აქვს
შესწავლილი და შესისხლბორცე-
ბული.“

8. „ჩვენ არა გვერანია, რომ ამ-
ზე მეტი ბუნებობა ოდესმე ჩე-
დინოს ბუნებობაში და ჯაშუშო-
ბაში განთქმულ გრინგებზე, მე-
ჩრდისკის, კომაროვს და თუ გინდ
პაიბის.“

აი, ასე დაუნდობლად, ერთის კალ-
მის მოსმით ფეხით გაითელა საუკე-
თისა მამულეები. როგორც შე-
თხვა ცოტევი, მოძრაობის ხანაში
ხალხმა სულ სხვა ფერი და ხასიათი
მიიღო. იმ დროს ყველა გაფაციცე-
ბით დამნაშავეს ეძებდა, რომ ძველი
ანგარიში გაეწერებინა მასთან და
აკი კიდევ აღმოაჩინა „მოგზაურმა“
დღიურ დამნაშავე და შეუგნებელმა ძა-
ლებმა კიდევ ქვეყანას მოაშორეს
„მტარებელი“.

განაამაში თვით „განათადოს“ მწერ-
ლებსა და მემარტესტე მუშებს
ექვეც კი დაბეჯდათ, რომ ეს ასე
ხდებოდა? იმ დროს ერთი მითითე-
ბა საქმარისი იყო „ეს მანვე კაციაო“,
რომ წუთისოფელს გამოეხსალმე-
ნათ სრულიად უდანაშაულო ადამი-
ანი.

პროტესტები დიდის რიხით არის
შედეგებილი. ყოველივე სიტყვა, რა-
მდროც შეიძლება მოაწვდომდეს
გულის მოსკლავად, ნახსარია, ხე-
ლის მომწერნი სცილობენ, რომ
ერთმანეთს არ ჩამორჩენენ და თა-
ვისათვის გვარები მაგრა ჩამეკლან გა-
ზეთის ფურცლებზე. მაგრამ გეკთ-
ხები იმ ღმერთებთან ჰარს (რო-
გორც ნოქტების ერთ მარტესტე
ნახსარია), რატომ გაურბინა მართალს
გზას, თუ კი იგიინ სიმართლის მქა-
დაგებლები არიან? რატომ არა მსუ-
რეს საქმეს კარგად ჩაუკვირდნენ და გა-
მონახონ, ვინ არის აქ უსთავრესი
დანაშავე? როგორცა სხანს, გამო-
ძინება და საქმის დაკვირება უფრო
საძინელი ყოფილა, ვიდრე ღმერა

ტბა. მათი ტალღები უმეტეს ნაწი-
ლად იწვანება, როცა შუადღისას ზე-
რიდან დასცქერი და ლურჯი, როცა
ნაპირებიდან უმეტრ: ამასთან ერთად
არამეუღლებრივად წმინდა და კამ-
კამი. ერთი პატარა ტბა (დაუბუნებ,
ვალისის ალბებში) ნაკრისფერ მო-
წვანოა, ხოლო მეორე (ბლაუზზე
ბერხის ალბებში) ლილასავით ლუ-
რჯი და იმდენად გამკვირვალა, რომ
თეთრი კენკები ნათლად მონახან
მის ფეკრებზე.

ვერაფერი შედრება ამ ტბებზე ნა-
ვით ცურობას. განსაკუთრებით სა-
დაბლოს, როცა ჩამავალი მზე და
ახლად ამოსული მთვარე ერთმანეთს
ეგვიბრებინა ტბის განათებაში. მთვარე
არაბის სარკეში ეკლავს და იქი-
რება: მისი შუქი ციმციმებს წყლის
ტალღებში. მზის სხივი კი ვენებინად
გეკრება ტბის ზედაპირს და ათასფე-
რიად ჰდებავს მას. ენით გამოუთქმე-
ლია ფერთა ეს ცვალებადობა, ალაგ-
ალაგ დღისის ფერი სქარბობს, ალაგ-
ალაგ ნარინჯის და იის ფერი, უფრო
კი ნახი, ლითონისებური, ოქროს-
ფერი ლაბადა. აღმოსავლეთისკენ
ამ დროს ტბის დანრდილული ნაწი-
ლი ფოლადის ფერი.

ტბების მიდამოებში ხშირად ჰხვდე-
ბი ძველის ძველ, ვიწრო სარკმე-
ლიან, სურათ შემოხლლ ციხე-კოშკს
ან კიდევ რამანული და გორტიური
სტილის ეკლესიას. გულუბრყვლად
უნდა გაღიარო, რომ თუმცა გო-
ტიურის სტილს დიდად ვაფასებ, რო-
გორც დადი ეპოქის ესთეტიურს
სახეს, მაგრამ ძველი ქართული სტი-
ლი ბევრად უფრო მომწონს. რავდე-
ნადაც პირველი დახლართულია და
გადაკარბებული დეკორაციით დამ-

ლის მიერ ნაბრძანები და ჯარისაგან
კიდევ შესრულებული.

ბოლო დროს შემოსენებული დავა
(ილიას მოკვლის შესახებ) ხელ-
ახლა ასტება ფ. მახარაძემ. მახარაძემ
ჩვეულებისამებრ იგივე გამოიერა
ილია ჰაუკვავაძის წინააღმდეგ, რაზე-
დაც შესთავაზო პასუხი გასცა ფ. გო-
გინიშივილი და მოავლინა „მოგზაურ-
ში“ ნახსარი ფრაზები: აქ ყველა პა-
ტრონებით აღსავსე კალმოსანი და-
სიზმბდა თავის სიკვრებს და ვაჩუ-
დებოდა, რადგან, როდესაც ფილიპე
მახარაძემ წერილი დასტამბა, იმ
დროს ადამიანის სიცოცხლე ჩალის
ფასადა ღირდა. ფ. მახარაძე ასე არ
მოიქცა. იგი დროებით ჩაჩუმა და
ამ სიჩუქს მოჰყვა დაუსრულებელი
სიტყვები.

ვთქვათ, კორესპონდენტის ბრძა-
ნებით, ილია ჰაუკვავაძის დიდი ცო-
და მიუძღვოდა ხალხის წინაშე და
ამიტომაც სინათლეზე გამოჰფინეს
მისი მოქმედება. განა უცოდველები
აიდან თვით ამის „გამომქვეყნებელი“
ფ. მახარაძე და მისი კამანია? სადაც
სამართალია, ის უფრო მიუტყვევლ
ცოდვად უნდა ჩაითვალოს, რაც მა-
ხარაძემ ილიას წინააღმდეგ ჩი-
ნინა.

აი, ამიტომ მოვალე იყო ყველა
შეგნებული მუშა, ამისათვის შე-
საფერი ანგარიში გაეწია და შესა-
ფერივე მსჯავრი დაელო. როდესაც
საქმე საზოგადო მიმართულებას ღე-
ბულობს, მაშინ იქ შენ-ჩემობას ალა-
გავე არ უნდა ჰქონდეს ვინც დამნა-
შავე; დეე, დამნაშავედ იქნას ცრ-
ბილი. სჯობია ერთი კაცი იყოს და-
მნაშავე, ვიდრე მთელი ხალხი.

უკანასკნელად კმათი ფ. მახარა-
ძისა, „სახალხო. გაზეთისა“ და ფ. გო-
გინიშივილის შორის იყო ატეხილი
აქ არავისი რწმენა არ იღობებოდა
და არც რომელიმე პარტიას ადებ-
ნენ ხელს ილიას მოკვლაში. პირიქით
ნათლად ირკვეოდა მტყუნ-მართა-
ლი. სიქმის სწორე მოსიყვარულე,
სწორედ აქ, ამ ადგომას, უნდა შეჩე-
რებულიყო. მემარტესტე მუშებმა
კი საქმე უკუშობა შემოატრიალეს. ფ.
მახარაძემ მთლად უქნულში მისვს
და თითონ მიიღეს თავიანთ დაეზე
მთელი საქმის დაცვა.

ზოგიერთი საპროტესტო წერი-
ლებში აცხადებენ: ღმერთი, რჯული,
რომ ჩვენ აპყენენ არა გეკვლია;
ჩვენ საქმოდ შეგნებულნი ვართ და
პროტესტებში შეგნებულად არის
მოძღვნილი. ამ უკრთხულს ქვე-
ყანაში ყველაფერი შეიძლება მოხ-
დეს: ზოგან შეგნებულად იწერება
პროტესტები, ზოგან ძალათი აწე-
ობებზე ხელს, ზოგან ხუთა წლის
ბავშის გავრია გამოცხადებული და
ზოგან კიდევ დაუყოვნებლივ აწერ-
ებელს. ხან ის ექნება, ხან ასევე
სულ ერთია, რადგან ჩვეულებრივი
მოვლენაა. უნდა ითქვას, ასეთი სა-
შუალების ხმარება იმის მომასწავე-
ბელია, რომ „განათადლები“ უკვე

მიმბეჭული იმდენად მეორე დავაბ-
რივად უმართლო და ძლიერია. ყლ-
დის შეგნებებზე კი უბრალოებაში
მდგომარეობს. არავითარს შენობას
არ მოუხდენია ჯერჯერობით ჩემზე
ისეთი ღრმა, წყურღული შთაბეჭდი-
ლება, როგორც ბავარტის ტამბის
ბაშობა მოახდინა ქუთაისში. ნანგრე-
ვების მეტი ხომ არაფერი დარჩენი-
ლა, მაგრამ ეს ნანგრევები ქეშპარი-
ლად ამართლებენ ცნობილი სი-
ტყვებს: ლომი კლანკებით იცნო-
ბაო.

ისტორიული ნაშთებით მშვენიე-
რი შევიცარია ვერ შეედრება მშვე-
ნიერს საქართველოს, მაგრამ ის მას
სქარბობს თავისა ცისფერა თვალე-
ბის მიმზიდველობით. აღმოაჩენი ტბა
მისი უმეტესი უპირატესობა...

მთვარისან ღამეში ტბის ნაპირს
მისდევ. ხშირი ხევიანი და ბუქნა-
ნი თითქმის სრულიად ჰყარავს მის
ზედაპირს შენი თვალებიდან. მაგრამ
კი უკებ ფოთლების ქარავი თხელ-
დება და შენ წინ იშლება მოვერ-
ცხილი ტბა, თხელს ბურუსში გა-
ხვეული. მეორე ნაპირს ამაყი, წერ-
წეტი ვერხვს და მგლოვიარე, თავ-
დახლარი ტირიფის რაში მოსჩანს.
ამ დროს ტბა უფრო ბავშვობის
ბედნიერს სიხმარს ჰყავს ვიდრე სი-
ნაძვილეს და ძალაუნებურად ხელს
თვალმისკენ იწვდი, თითქო გასურს
ამ სიხმარის გამოთრეკვია...

ან „შუადღისას მის ნაპირზე სწე-
ბარ, ცხელს სილაში. ტბა სთვლეს.
მისი ტალღები გამოურკვევლად
ბუბუბუბებენ. რადაც ახლოდებოდა
ნათესავეური გემების ამ ბუბუბუბე-
ბებს, ნაინასავით ტკბილი... გული
იმსქვალება დიდი, უსახლგრო სიყვ-
რული... გერონტი ქიქობი.

უძღურა ია ცნობენ თავს და ამით
„ამობილიზაციას“ ახდენენ, რათა შე-
იტყუარ კარგად რამდენია იპაოკენ
გადახარლი, მართლა ხომ არ ერყვე-
ვიან ნიადაგი და სხვა.

ამ გვარივე პროტესტები 1906 წ.
გახებ „მუშის“ წინააღმდეგაც იყო
მიმართული, მაგრამ იმ დროსაც
წყლის ნაყვადი გამოუვიდათ. „მუშის“
მოახრებმა თავის დრომდე მტკი-
ცულ შეინარჩუნეს სიმაგრე. მეგრო-
ტესტინი კი პირში ჩალო-გამოვლე-
ბულნი დარჩნენ.

საპროტესტო წერილებში დღე-
მოდან იმას გაიძინან: „ილიას გეწე-
მებენ და ილია ჰაუკვავაძის მოკვლას
ჩვენ ვაბრალდებენო“. აქ ერთის მხრივ
თუ ჩვენა ვვლანძღვთ, მეორეთი
თქვენს თავს ილანძღვთ. საკვირვე-
ლია, თქვენ როლის გადაგებოლეს,
ან და სად ამოიკითხეთ ასეთი ამხა-
ნა? ჩვენ თეთრსა და შავს კარგად
ვარჩევთ, ჩვენ აღარ მოვტყუვდებო-
თო“, ამ სიტყვების შემდეგ როგო-
რად გეკარებთ ასეთი ქორაკანუ-
ლი ცილისწამება? თქვენ რა შუაში
ხართ, როდესაც ამბობენ „მოგზაურ-
ში“ დასტამბული წერილების შედე-
გი იყო ილიას მოკვლაო—ამას
თქვენ თავზე რატომ ღებულდებო?

კიდევ ვაგვიგონებ. იმ დროს ათა-
სი ჯურის ადამიანები ირეოდნენ და
ხალხის ბედ-ილბლასა სწევეტავდნენ
და სწორედ ამ ნაძირალა ადამიანებ-
მა ისარგებლეს „მოგზაურიით“. თქვენ
კი აქ თქვენ თავსა ჰხედავთ დამნა-
შავეთ და შიგ გრევით.

მემარტესტე მუშების მოვალეო-
ბა შეადგენს ჯერ ანგარიში გაე-
წიეთ უკანასკნელად მომხდარ დავი-
სათვის ფ. მახარაძისა, „სახალხო. გა-
ზეთისა“ და ფ. გოგინიშივილის შო-
რის და ნათლად დავნახათ ყველაფე-
რი. ყველა სიმართლის მოტრფილ
უბეველად ასე უნდა მოქცეულიყო.
აქ უმთავრესი დანაშაული „გან-
თადის“ მწერლებს მიუძღვით, რად-
გან ყველაფერი ეს უკუშობა დაანა-
შავს თავისი მკითხველებს. თავიანთ
თავის მეტი მართალია და სტეპაკი
არავინ მიიჩნიეს. სხვა ყველა ყალბად
მონათლეს. ხშირად უწამურის სი-
ტყვებითა და დაცვისი კითხვით უხ-
დებთ მოწინააღმდეგეებთან გალაშ-
ქება. ყოველ დღე იღრიჯებინა,
ჯამბაზობენ და თვალთმაქცობენ,
რომ ამით თავიანთ მკითხველებში
ილია მახარაძის მოაბოვონ.

შემოსხენებულმა მწერლებმა ამ
დღეებში „სახალხოებლებს“ უკრე-
ვის, —თქვენი რვა მუშა დიდ არმედ
მიჩინეთ და ჩვენს უთვალავი მუშე-
ბი კი არაფრად ჩასთვალეთ და ფეხ-
ქვეშ გასთვალეთ. ამგვარ საქციელს
მხოლოდ „პროვოკაცია“ ჰქვიან, რომ-
ელიც ხშირია „მავრაზმელებს“ გა-
მოცემებში.

„განათადის“ მწერლები სასაცი-
ლოდ იღებენ „სახალხოებლების“
ორიოდე მუშის და უგინებენ სათა-
ხანებელ რწმენას. ამისათვის დიდი
სირცხვილი ამ გვარ კალმოსინებს
ყველა მხარე თავისი რწმენის ღრმა
პატივისცემელი უნდა იყოს, მაგრამ
ამის თავის მოწინააღმდეგის რწმე-
ნისაც რადგან თუ ერთი მეორეს
შეურყენის რწმენას, ასევე მოიქცევა
უკანასკნელიც და ეს კი ვერაფერი
საკადრისია, იმათთვის ვისაც თავი
მაქვთ ქვეყნის მართლად.

ყველა კალმოსინებმა კარგად უნდა
უწყოდნენ, რომ თუ რაიმე ანგარი-
შები აქვთ ერთმანეთში, მხოლოდ
ანგარიშივე უნდა გაუსწორდნენ და
რაც შეეხება რწმენის შებღოლვას,
გარეკილი ადამიანების საქმეა,
მხოლოდ ჯამბაზებისა და ტაკიმასხა-
რების ხელობაა.

სწერეთ „განათადის“ კალმოსინებო,
რამდენიც გენებთ; ვახოთ ამით
ია ლელის გაიტანთ. იცრ უთე, იტ-
ყუთ, როგორც თქვენ გესიამოვნე-
ბოდეთ, მხოლოდ იცოდეთ, თო-
რადესაც ჩვენი მომავალი შთამომავ-
ლობა გადაფურცლავს და ამოიკით-
ხავს თქვენ მიერ ნაწერებს, მაშინ
ფეხით იგინი დასდებენ შესაფერ
მსჯავრს და გიწოდებენ ღირსეულ
სახელსაც.

ასეთი-ამწუხარი.

სპ. სტარაგინის მუშათა
გაშინება.

ტრამვისი დირექციის კანტორაში
გამორუულია შემდეგი განცხადება:
გამგეობის დემატი, რომელიც მო-
ხსენებული იყო მოსამსახურეთა გუ-
მინდლოს ბრძანებაში, შემდეგი ში-
ნისისა:

გამგეობის საბჭომ თავის კრებაზე
განხილა მოსამსახურეთა მოთხოვ-
ნილებანი, რომელთა საგნებით და-
კისყოფილება შეუძლებელია ცსწო-
თუმცა გამგეობა მზადა გამართოს

მოლაპარაკება შეთანხმების მიზნით,
იმ პირობით კი, თუ გაფიცვა დაუ-
ყოვნებლივ შესწყდება; მუშაობის
განახლებისთანავე საბჭოს რწმენე-
ბული დაუყოვნებლივ ჩამოვა ტვი-
ლის მოლაპარაკების გასაპარავად.

სანამ განცხადებას გამოაკრავდნენ,
დირექციამ წინადადება მისცა გაფი-
ცულებს, აერჩაათ წარმომადგენლე-
ბა, რომელნიც გაეცნობოდნენ მთა-
ვარ-გამგეობიდან მოსულ დემატის
შინაარსს, მაგრამ გაფიცულებმა ერთ-
ხმად უარსაყვეს დირექციის ასეთი წი-
ნადადება.

